

Sygn. akt V CSK 114/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku S. Sp. z o.o. z siedzibą w W.
o ujawnienie w księdze wieczystej [...] trzech budynków,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca 2/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 9 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu pierwszej instancji w przedmiocie wpisu w dziale 1-0 określonej księgi wieczystej dwóch budynków, nie stanowiących odrębnego od gruntu przedmiotu własności.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Stwierdził, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, dotyczących wpisu do księgi wieczystej budynków posadowionych na gruncie, nie stanowiących odrębnych nieruchomości.

Wskazał również, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane z zastosowaniem i wykładnią § 20 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 sierpnia 2003 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym (Dz. U. z 2013 r., poz. 695) względnie § 21 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym (Dz. U. z 2013 r., poz. 1411) w kwestii, czy w świetle tych przepisów można dokonywać wpisów budynków niestanowiących odrębnej od gruntu własności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. powinien w pierwszym przypadku przedstawić występujące zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie na tle określonego przepisu prawa, a w drugim przypadku wskazać przepis prawa wymagający wykładni oraz określić jej zakres i przedstawić istniejące wątpliwości interpretacyjne. W obu przypadkach skarżący powinien także wyjaśnić, w pogłębionym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, jakie kontrowersje i rozbieżne oceny prawne wywołuje sporne zagadnienie oraz wykładnia przepisu, wykazać, że mają one poważny i uniwersalny charakter, przedstawić i uzasadnić możliwe sposoby ich

rozwiązania a także wykazać, że konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy zarówno ze względu na charakter wątpliwości i potrzebę ujednolicenia orzecznictwa sądowego, jak i konieczność prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli skarżący powołuje się na rozbieżności powstałe w orzecznictwie sądowym na tle wykładni przepisu powinien nie tylko przytoczyć rozbieżne orzeczenia sądowe lecz także wskazać na czym rozbieżności te polegają oraz wykazać, że rozbieżne orzeczenia powstały na tle takich samych stanów faktycznych i wynikają z dokonania różnej wykładni przepisu (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11 i z dnia 13 czerwca 2008 r. III CSK 104/08, niepubl.).

Skarżący nie wykazał powyższych okoliczności.

Powołując się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie wskazał, jaki przepis prawa wymaga wykładni Sądu Najwyższego, a odwołując się do rozbieżności w orzecznictwie nie określił szczegółowo, na czym rozbieżności te polegają. W zakresie obu przesłanek wniosku nie przedstawił pogłębionego wyводу prawnego wskazującego na istnienie poważnych kontrowersji czy rozbieżnych ocen prawnych na tle wykładni przepisu oraz zagadnienia prawnego ani nie wskazał sposobów ich rozstrzygnięcia. Nie wykazał zatem, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ani potrzeba wykładni przepisu prawa budzącego poważne wątpliwości, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.